

ΑΜΑΡΤΗΣΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ

---- . ----

Ὁ πρό Χριστοῦ Ἰσραήλ ἔπενε πολλές φορές, ἀλλά καί σηκώθηκε ἄλλες τόσες. Ἡ χριστιανική ἐκκλησία ἔπενε μόνο μία φορά, καί **δέν λέει νά σηκωθῆ** οὔτε μία. Γιατί; Διότι σέ κάθε πτώση τοῦ Ἰσραήλ ἔβγαινε ἕνας καί ἔλεγε: «**Ἡμάρτομεν καί ἠνομήσαμεν ἡμεῖς καί οἱ πατέρες ἡμῶν**» (Γ΄ Βασιλ.8,47 : Β΄ Παραλ.6,37 : Ψαλμ.105,6). Καί ἄλλοτε: «**Ἐπαίδευσεν ἡμᾶς ὁ Κύριος διά τās ἀμαρτίας ἡμῶν καί διά τās ἀμαρτίας τῶν πατέρων ἡμῶν**» (Β΄ Παραλ.10,11 & 10,14). Κι' ἄλλος ὡς διδασκαλία ἔλεγε γιά τούς πατέρες: «Οἱ πατέρες ἔφαγον τόν ὄμφακα, καί οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἐγοφίασαν-ἠμωδίασαν». Δηλαδή: Οἱ πατέρες μάσησαν τήν (ξινή) ἀγουρίδα, καί τά δόντια τῶν τέκνων (τους) μούδιασαν» (Ἰερεμ. ΛΗ΄ 38,29-30 (Μασωριτικό ΛΑ΄)).

Δηλαδή: «Οἱ πατέρες ἀσέβησαν, καί τά τέκνα πληρώνουμε». Κι' ὄχι μόνο δέν τόν κατέκρινε κανεῖς γι' αὐτό πού ἔλεγε γιά τούς πατέρες, ἀλλά τόν ἀκολουθοῦσαν στή μετάνοια ὄλοι, καί σώζονταν.

Στή Χριστιανική Ἐκκλησία, ἄν τολμήσῃ κανεῖς νά πῆ ὅτι «Ἀμάρτησαν οἱ Πατέρες», ἢ ἔστω γιά σημερινούς καί ζῶντες ὅτι «Ἀμάρτησαν οἱ Γεροντάδες», **θά τόν κρεμάσουν!**

Ἡ Βίβλος μᾶς ὑπέδειξε **τήν ὁδό αὐτή τῆς μετανοίας καί τῆς ἀνορθώσεως**, ἀλλ' ἡμεῖς οὐκ ἠβουλήθημέν ποτε συνιέναι. Πιό ἄγριοι ταλιμπάν κι' ἀπό τούς Ἰουδαίους, πού σταύρωσαν τό Χριστό ὡς βλάσφημο, οἱ δικοί μας.

Ἀλήθεια, **ἕως πότε θά παραμένουμε ἀμόητοι στή Γραφή!** Ἐως πότε θά παραμένουμε **στήν ἄγνοια θεληματικά**, καί ἔτσι θά μᾶς ἀρέσῃ νά ζοῦμε!

Ὁ Χριστός, εἶναι ὁ Μόνος πού ἐπαξίως-μέ ἀπόλυτη παρρησία καί δύναμη τόλμησε νά σταθῆ (καί στέκεται ἀνά τούς αἰῶνας) ἀπέναντι σ' ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους καί (μᾶς) ρωτᾷ: «**Τίς ἐλέγχει με περί ἀμαρτίας;**» (Ἰωάν.8,46). Εἶναι ὁ Μόνος! Ναι. **Οὐδεῖς ἄλλος**. Εἶναι ὁ Μόνος πού «**ἦλθεν ἀναμαρτήτως εἰς τόν κόσμον**» (Ἀκολουθία Ἱ.Εὐχελαίου) γιά νά μᾶς σώσῃ. Θέλετε; Μέσα σέ ἕνα ἀπόλυτο σεβασμό τῆς ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως πού μᾶς ἔχει παραχωρήσει, μέ ἐκεῖνο τό «**Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν**» (Ματθ.16,24) **ἀνεκβιάσως**, οὐχί στανικῶς. Γι' αὐτό ἄς προσέξουμε μία βασικωτάτη λεπτομέρεια πού ἀναφέρει ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης στό 3,17 «**οὐκ ἀπέστειλεν ὁ Θεός τόν υἱόν αὐτοῦ εἰς τόν κόσμον ἵνα κρίνῃ τόν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῆ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ**». «Θέλει

ἅπαντας σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α΄ Τιμ.2,4) ναί. Καί ποῖος ἄλλος «Σωτῆρας»; **Οὐδεῖς!** Ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἄλλοι (ἅπαντες), οἱ ἐπιδεόμενοι-οἱ ἔχοντες ἀνάγκη σωτηρίας, οἱ ὑπό τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἀναμένοντες νά λάβωμεν αὐτήν, εἴμαστε -ὅσο κι' ἂν μᾶς φαίνεται παράξενο- **στόν ἴδιο παρονομαστή.** Ἄπαντες εἴμεθα πταίοντες εἰς **πολλά** ἕκαστος. Ναί, «**εἰς πολλά**» καί «**ἅπαντες**» πταίομεν (Ίακ.3,2). Καί **μιά μέρα νά ζήσουμε ἐπί τῆς γῆς, θ' ἁμαρτήσουμε** (Ί.Εὐχέλαιον). Καί σέ βαθύτερα νερά στό θέμα μας.

«**Καί ἂν ὅλον τόν νόμον καί τούς προφήτας τηρήσωμεν-ἐφαρμόσωμεν** -πρᾶγμα ἀδύνατον καί ἀκατόρθωτον-, **δοῦλοι ἀχρεῖοι εἴμεθα καί παραμένομεν, καί δέν κάναμε τίποτε περισσότερο, ἀπ' ἐκεῖνο πού ὠφείλαμε νά κάνουμε**» (Λουκ.17,10). Καί τότε, δέν θά μᾶς χρωστοῦσε τή σωτηρία μας ὁ Χριστός, δέν θά μπορούσαμε νά Τοῦ τό ἀπαιτήσουμε αὐτό, δικαιοματικά. Μέχρι τήν τελευταία στιγμή εἴμεθα καί παραμένομεν ἐξαρτώμενοι ἐξ Αὐτοῦ, παραμένομεν ἔσαεῖ «**ἀχρεῖοι δούλοι**» (ἔ.ἁ.), καί **χατηρικά** (Ἐφεσ.2,5), Αὐτός θά θελήσῃ νά μᾶς δώσῃ τή σωτηρία μας, **ὄχι γιατί τό ἀξίζουμε, ἤ τό πετύχαμε μέ τά (καλά) μας ἔργα,** γιατί μᾶς τό τονίζει ξεκάθαρα: «**Οὐ δικαιωθήσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σάρξ**» (Ρωμ.3,20). «**Εἴμεθα συγκεκλεισμένοι πάντες εἰς ἀπείθειαν**» (=κατσικάκια, ὄχι ἀρνάκια καί περιστεράκια) (Ρωμ.11,32). Εἴμεθα (πλατιά-φαρδιά) «**μάνδρα**», ὄχι λογικῶν, ἀλλά παραλόγων, παντός εἴδους ἀγρίων θηρίων (λιονταριῶν, λεαινῶν, τίγρεων, ἄρκτων, λύκων, ἀλωπέκων, χαμαιλέοντων, στρουθοκαμήλων, ἐχιδνῶν, πάσης αἰμοβορίας-ὑπουλόγητος-ἁμαρτίας-ἀχαριστίας ἐκπρόσωποι), καί «**τό παίζουμε**» ἀθῶα περιστερία καί μυρμηγκάκια ἀδύναμα, μετριότητες(!), ἀναξιότητες(!), ἐλαχιστότητες(!), ἐλεεινότητες(!), ἐσχατότητες(!), ταπεινότητες(!), -ἐν ταυτῶ «**μυρμηκολέοντες**»-, καί πλῆθος ἄλλες ἀνακόλουθες γλυκανάλατες-ὑποκριτικές ὀντότητες, λές κι' ὁ Δημιουργός μας ξέχασε πῶς μᾶς τεχνούργησε, καί δέν βλέπει τήν πραγματικότητα, τήν κατάντια μας.

Ἄν συνειδητοποιήσουμε, μόνο τό: «**Ὁ ἐν ἐνί πταίσας, γέγονε πάντων ἔνοχος**» (Ίακ.2,10), δηλαδή **δέν ὑπάρχει ἁμαρτία τήν ὁποία νά μήν ἔχη διαπράξει, ὅποιος ἔκανε ἔστω καί μιά ἁμαρτία-ἕνα σφάλμα-μιά ἀστοχία,** καί τό: «**Ἐάν εἴπωμεν ὅτι ἁμαρτίαν οὐκ ἐποιήσαμεν, ἑαυτούς πλανῶμεν, καί ἡ ἀλήθεια οὐκ ἐστίν ἐν ἡμῖν** (= εἴμεθα ψεῦται, ἀνακόλουθοι, ἔξω τῆς πραγματικότητος)» (Α΄ Ἰωάν.1,8), τί λέτε; Καί ψεῦται(;) στό τετράγωνο! ..., ἀφοῦ «**πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης**» (Ρωμ.3,4) **χωρίς περιστροφές κατά τό Πνεῦμα τό Ἅγιο!** Τολμᾷ κανεῖς νά ἰσχυρισθῇ, **ὅτι δέν «ἐμπίπτει»-δέν εἶναι πεσμένος μέσα, δέν εἶναι «συγκεκλεισμένος»-κλεισμένος μαζί μέ ὅλους, μέσα σ' αὐτόν τόν «φαῦλο**

κύκλο», ἀπαξαπάντων τῶν «ὑστερούντων-ὑστερουμένων τῆς χάριτος-τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ-Χριστοῦ, δικαιομένων (ἐν καιρῷ, τότε, τῆς ἐν τῇ Δευτέρᾳ Παρουσίᾳ (Αὐτοῦ) Κρίσεως) δικαιομένων (λέγω) δωρεάν»;;! (Ρωμ.3,23).

Ἡ Βίβλος καί ἡ Μάνα μας Ἐκκλησία, ἐν ταῖς **συνάξεσι(ν)** καί ταῖς **ἐκκλησίαις** (= ἐκκλησιασμούς, -ἐκ καί καλῶ, συναθροίζω, μαζεύω-), μᾶς καλεῖ (ἀπό κοινοῦ) «**νά εὐλογοῦμεν τόν Θεόν, (τόν) Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραήλ**» (Θ.Λειτουργία). Καί ἐπιπροσθέτει, διευκρινίζουσα (ἡ Μάνα μας...) ὅτι Σωτῆρας μας εἶναι ὁ Υἱός Του, συμπληροῦσα (τόν ὕμνον) διά τοῦ «Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, (Κλητική προσφώνησις ... γραμματολογικῶς), **ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός** κ.τ.λ.». Δηλαδή, σῶσε μας, ἐσύ πού εἶσαι θαυμαστός, πού θαυμάζεσαι ἀπό τούς ἁγίους, συνεχίζουσα (σέ ἄλλες στιγμές τῆς λατρείας), νά λέγει διττῶς ἐν καί τό αὐτό, τό ὅποιο καί θά ἐπεξηγήσω. Λέγει: «**Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ**» (Ψαλμ.67,36). Καί ἀλλαχοῦ: «**Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος**» (Ψαλ.15,3). Τί ἐννοοῦν ἀμφοτέρω; Ὅτι θαυμάζεται (μέν) ὁ Θεός ἀπό τούς ἁγίους του, ἀλλά καί τιμᾶται (δέ) καί μεγαλύνεται τό Ὄνομά Του, διότι δι' αὐτῶν ποιεῖ θαυμαστά ἔργα ὁ Κύριος, «τέρατα καί σημεῖα» (Ματθ.24,24 : Μάρκ.13,22 : Ἰωάν.4,48 : Πράξ.2,22 & 2,43 & 4,30 & 5,12 & 6,8 & 7,36 & 14,3 & 15,12 : Ρωμ.15,19 : Β' Κορ.12,12) ὀνομάζει δέ ταῦτα καί «τά θαυμάσια» ἀλλαχοῦ. Διευκρινίζουσα ὅμως ἡ Μάνα μας, ὅτι οἱ ἅγιοι, οὐχί ἀφ' ἑαυτῶν, ἦτοι οὐχί ἐξ ἰδίας δυνάμεως, ἀλλ' ὅτι οὗτοι, **παρά Θεοῦ ἀντλοῦν τήν δύναμιν, καί εἶναι δοχεῖα καί ἄγωγοί** **διά τῶν ὁποίων μεταγγίζεται καί διοχετεύεται τοῖς (λοιποῖς) ἀνθρώποις ἢ χάρις τῆς θαυματουργικῆς ἰάσεως καί τῶν ποικίλων εὐεργεσιῶν**, πού αὐτοί ἐπιτυγχάνουν, διότι, διά τῆς ὀσίας βιωτῆς αὐτῶν, εὐηρέστησαν τῷ Θεῷ. Οὕτω, συντελεῖται ἐν τῷ κόσμῳ, διά τῆς πνευματικῆς προόδου τινῶν ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἀνθρώπων, ὁ διαχωρισμός αὐτῶν τῶν, ἀποστασιοποιουμένων ὀλονέν καί περισσότερο ἀπό τῶν λοιπῶν, **ἐξερχομένων, διαχωριζομένων ἐκ τοῦ «κοσμικοῦ φρονήματος»,** -ἐν τῷ ὁποίῳ, μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἦσαν «συγκεκελεισμένοι»-συνυπάρχοντες μετά τοῦ συνόλου τῶν ἐξακολουθούτων νά παραμένουν ἐν τῷ κοσμικῷ φρονήματι, καί, κατατασσόμενοι (στή συνέχεια, οὗτοι οἱ ἐξερχόμενοι τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος) κάτωθεν τῆς αἵματοβρέκτου σημαίας τοῦ ἐν τῷ Σταυρῷ Θυσιασθέντος Σωτῆρος Χριστοῦ, γινόμενοι «**δοῦλοι Χριστοῦ**»(Γαλ.1,10 : Ἐφεσ.6,6 : Φιλιπ.1,1 : Κολ.4,12 : Τίτ.1,1 : Ἰακ.1,1 : Α' Πέτρ.2,16 : Β' Πέτρ.1,1 : Τούδα 1) , ἀπελευθερούμενοι δέ -ταῦτοχρόνως- ἐκ τῆς δουλείας τοῦ διαβόλου, ἀποβαίνουν-ἀναδεικνύονται «**φίλοι τοῦ Θεοῦ**» (Ψαλ.138,17).

Ἦτοι ἅγιοι, (ἐβραϊστί «καντός»=διαχωρισμένοι, ξεχωρισμένοι, «ἄλλοι»), «πολύ ἀγαπώμενοι ὑπό τοῦ Θεοῦ», κατά τήν βιβλικήν ρῆσιν: «Πόσον ἠγαπήθησαν οἱ φίλοι σου, ὦ Θεέ»!! (Ψαλ.138,17). Παράδειγμα καταχωρῶ, ἐκ τοῦ Ἀπολυτικίου τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ἀνασύρων τοῦτο, ὅταν ὁ Ἱερός Ὑμνογράφος διευκρινίζει λέγων: «Ἄγιε Σπυρίδων, ἡ δόξα σ' Αὐτόν πού σέ δόξασε. Ἡ δόξα σ' Αὐτόν πού σέ στεφάνωσε. Ἡ δόξα, εἰς Αὐτόν, Ὅστις-Ὁ Ὅποιος ΔΙΑ ΣΟΥ (μέσω τῆς ὑποστάσεως σου-ὑπάρξεώς σου-τοῦ προσώπου σου), ἐνεργεῖ πᾶσιν ἰάματα». Τιμῶμεν τό (ἀγαπηθέν παρά Κυρίου) πρόσωπόν σου προσκυνοῦντες σε. Ἀλλά «Λατρεύομεν (Ὑπερτιμῶντες) εἰς Ὑψιστον βαθμόν, Τόν Μόνον Ἄξιον νά Τιμᾶται ὡς «Καντός»! Ἦτοι, νά Λατρεύεται καί νά Προσκυνῆται «Κεχωρισμένως»-Διαχωρισμένως, ὡς Μοναδικός, ὡς «ὁ ἄλλος», ὁ Ἀσύγκριτος πρὸς πᾶν εἶδωλον ἢ ὁμοίωμα, ὅσοις ὑπάρχει ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, ἐν τῇ γῆ κάτω καί ἐν τοῖς ὕδασιν ὑπό κάτω τῆς γῆς, ἔτι δέ καί τῇ ἐνθυμήσει (φαντασίᾳ) (Πράξ.17,29) ἀνθρώπου» (I.N., πρὸς δόξαν Θεοῦ). Ἐκεῖνον, ἐκ τοῦ Ὁποίου πηγάζουν ἀνεξαντλήτως «ὡς ἐκ πηγῆς ἀκενώτου» τά ἰάματα καί πᾶσαι αἱ εὐεργασίαι· καί «ἐκ Τοῦ Ὁποίου καταβαίνει πᾶσα δόσις ἀγαθή καί πᾶν δώρημα τέλειον, διότι εἶναι ὁ Εὐλογῶν τούς εὐλογοῦντας Κύριος, Ὁ ἀγιάζων τούς Αὐτῷ πεποιθότας», ὡς σύ, Ἄγιε Σπυρίδων, (καί ὅπως πάντες οἱ ἅγιοι-φίλοι Του). Αὐτός δέ Ὁ Σωτήρας μας Ἰησοῦς Χριστός, δέν εἶναι Μόνος (ξέχωρα ἀπό τά ἄλλα δύο Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος), ἀλλ' εἶναι «Ὁ Πατήρ τῶν φώτων», ἐν τῷ Ὁποίῳ ΚΑΙ Ὁ Υἱός ΚΑΙ Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐνυπάρχουν καί συνυπάρχουν. Εἰς τήν Ὁποίαν Τρισυπόστατον Θεότητα πρέπει ὁμοῦ πᾶσα δόξα τιμή καί προσκύνησις εἰς τούς ἀτελευτήτους αἰῶνας.

Παράδοξα, ἐκ πρώτης ὄψεως. Χρῆζοντα περαιτέρω διευκρινίσεως τ' ἀνωτέρω. Πῶς, ἀφοῦ «εἰς Ἅγιος, εἰς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός», πῶς καί ... τόσο νέφος Ἁγίων;! Τό «κλειδί» διευκρινίσεως, λύσεως τοῦ ἀναφυομένου προβλήματος, καί κατανοήσεως τῶν ἐκτεθέντων ἀνωτέρω, εἶναι ἡ ἐβραϊκὴ λεξούλα «καντός», ἡ ὁποία εἶναι ἀπόλυτη καί μοναδική, μὴ μεταφραζομένη καί ἐρμηνευομένη-ἀποδιδομένη ἀκριβῶς ἐννοιολογικά διὰ τῆς ἑλληνικῆς λέξεως «ἅγιος». Ἐξαιρετικά ἄστοχος ἀποβαίνει, κάθε πρόχειρη προσπάθεια πού θέλει καταβληθῆ γιὰ νά ἐξηγηθῆ καί κατανοηθῆ τό πρόβλημα-θέμα. // Ὅστις ἐπιθυμεῖ νά ἐνημερωθῆ πλήρως, καί νά ἔχη ἐν ἑαυτῷ λελυμένο τό θέμα, δύναται ν' ἀνατρέξῃ εἰς τήν ἱστοσελίδα <https://www.augoustinos-kantiotis.gr/?p=74487>.

Ἐκεῖ θά τοῦ ἐξηγηθῆ καί θά ἐμπεδωθῆ ἡ εἰδοποιός διαφορά τῶν δύο αὐτῶν περιπτώσεως, Τοῦ ἐν ἀπολύτῳ ἐννοίᾳ Ἁγίου Θεοῦ, -κατά

τό «**Εἷς Ἄγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός κ.λ.π.**»-, καί τῶν ἐν σχετικῇ τοιαύτῃ **ἀγίων-φίλων** τοῦ Θεοῦ, **έτεροφώτως καί έτεροδυνάμως ένεργούντων**, τῶν καί -**ώς μέσων καί ἀγωγῶν**- ἀπαντωμένων, ἐν τῷ **διοχετεύειν** καί **παρέχειν** τοῖς ἀνθρώποις τάς ποικιλομόρφους-ποικιλοτρόπους εὐεργεσίας, ἅς **παρά Θεοῦ** (οὗτοι) **λαμβάνουσι**.

Τάς, Κανονικῶς ἀποβλήτους, καί μή -κᾶν ὡς ἀνθρωποπαθεῖς-έκλαμβανομένας (ὅπως Παναγιώτατος κ.λ.π.) ἐκφράσεις, δεῖ ἀντιπαρέρχεσθαι ὡς βλασφήμους! Πάντα διερωτόμενον καί βουλόμενον **λαβεῖν ἀπάντησιν**, παραπέμπω εἰς ὀλόκληρο **τό 23 Κεφάλαιο τοῦ Ἰωάννου**, καί δὴ «τά βαρέα καί δυσβάστακτα φορτία πού (οἱ πάντοτε ἴδιοι) μᾶς φορτώνουν στους ὠμούς» (**στίχος 4**), καί τά: «ὕμεῖς μή κληθῆτε ραββί(διδάσκαλοι), πατέρες, καθηγηταί...κ.λ.π.» (**στίχοι 7-12**), γιά νά πάψουν ἐπί τέλους, τῆς περιπλοκῆς τά περιπλεκόμενα νά περιπλέκωνται εἰς περιπλόκους περιπλοκάς καί περικοκλάδας παραλλήλους, ἐν ἀμφίοις, σκεύεσι, καλύμμασι Ἁγίων Τραπεζῶν, καί -τίς οἶδε- ποῦ θά φτάσῃ ἀκόμα ἡ τρέλα.

Καί, ἐφ' ὅσον ὁ Θεός -διακύψας ἐξ οὐρανοῦ καί ἐπιβλέψας ἐπί τήν γῆν-, διέγνω-διεπίστωσεν ὅτι, «**πάντες οἱ ἐπ' αὐτῆς ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, ἠχρειώθησαν ἕως ἐνός. Οὐκ ἔστι ποιῶν δικαιοσύνην, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα**» (Ἰ.Εὐχέλαιον), **πῶς** καθ' Ἰππόλυτον «**δίκαιοι ἄνδρες γεγένηνται φίλοι Θεοῦ**»; **Πῶς** κατά τόν Μ. Βασίλειον «**τῷ ὄντι, μόνοι φίλοι Θεοῦ καί ἀλλήλοις οἱ Ἄγιοι, οὐδεῖς δέ τῶν πονηρῶν καί ἀμαθῶν φίλος**»; Ταῦτα, καί πολλά ἕτερα τῶν Πατέρων, ἀναλόγως κρινόμενα καί τῇ Γραφῇ δοκιμαζόμενα, ἄλλα ἀντέχουν τήν βάσανον, ἄλλα δέ καταρριπτόμενα, ἀφ' ἑαυτῶν ἀπορρίπτονται. Σύνοδος ποτε Οἰκουμενική θέλει τοποθετηθῆ ἐπ' αὐτῶν καί δώσει ἀπάντησιν.

Ἐκ πάντων τούτων, γίνεται κατανοητόν τό τί ὑπονοεῖται εἰς τήν ὑπό τοῦ Κυρίου μεταβιβαζομένην πρός ἡμᾶς παρότρυνσιν Αὐτοῦ μέ τό ἐξαγγελλούμενον: «**Ἄγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγώ Ἄγιός εἰμι**» (Α' Πέτρ.1,16).

Εἰς τήν Α' Καθολικῆν ἐπιστολήν τοῦ Ἰωάννου (3,1-3) διαβάζουμε: «**Ἴδετε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ πατήρ ἵνα τέκνα θεοῦ κληθῶμεν. Διά τοῦτο ὁ κόσμος οὐ γινώσκει ἡμᾶς, ὅτι οὐκ ἔγνω αὐτόν. Ἀγαπητοί, νῦν τέκνα Θεοῦ ἔσμεν, καί οὕτω ἐφανερώθη τί ἐσόμεθα. Οἶδαμεν δέ ὅτι ἐάν φανερωθῆ, ὅμοιοι αὐτῷ ἐσόμεθα, ὅτι ὀψόμεθα αὐτόν καθὼς ἔστι. Καί πᾶς ὁ ἔχων τήν ἐλπίδα ταύτην ἐπ' αὐτῷ ἀγνίζει ἑαυτόν, καθὼς ἐκεῖνος ἀγνός ἔστι**». Καί ἀφοῦ παρακαλέσω νά μελετηθῆ τό κείμενον μέχρι καί τοῦ 12^{ου} στίχου, μεταφράζω τήν ὡς ἄνω περικοπήν.

«**Κοιτάξτε μέ πόση ἀγάπη μᾶς ἀγάπησε ὁ Πατέρας!** Ἡ ἀγάπη του εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε νά ὀνομαστοῦμε παιδιά τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό ὁ

κόσμος δέν μᾶς καταλαβαίνει, γιατί δέν γνωρίζει τόν Θεό Πατέρα. Ἀγαπητοί μου, **τώρα εἴμαστε παιδιά τοῦ Θεοῦ**. Τί πρόκειται νά γίνουμε στό μέλλον δέν ἔχει ἀκόμη φανερωθῆ. Ξέρουμε ὅμως πώς ὅταν ὁ Χριστός φανερωθῆ στή Δευτέρα παρουσία του, **θά γίνουμε ὅμοιοι μ' αὐτόν**, γιατί **θά Τόν δοῦμε ὅπως πραγματικά εἶναι**. Ὅποιος λοιπόν, μ' ἐμπιστοσύνη στό Χριστό ἔχει αὐτή τήν ἐλπίδα, προετοιμάζεται. **Καθαρίζει τόν ἑαυτό του ἀπό τήν ἁμαρτία, ἔχοντας ὡς πρότυπο τήν καθαρότητα ἐκείνου**».

Κατατοπιστικώτατα, νομίζω τά ὡς ἄνω τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. Ἀφοῦ μετά ἀπό προϋποθέσεις, πρόοδο πνευματική -**μετά τήν ἔξοδό μας ἐκ τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος-**, καί τήν ἐκούσια δουλεία μας μέ τήν ἔνταξή μας κάτω ἀπό τήν αἱματόβρεκτη σημαία τῆς Σταυρικῆς Του Θυσίας, εὐρόντες τήν σωτηρία μας, καί τέκνα Θεοῦ γενόμενοι, θεοῦμεθα διαρκῶς καί περισσότερο κάθ' ἡμέραν, **ἀγνίζοντας ἑαυτούς**. Γιά νά ἐπιτύχωμεν, ὄχι μόνον ξεχωριστοί, **διαχωρισμένοι** ἀπό τούς ἐξακολουθοῦντας «νά ἐμπεριπατοῦν εἰς τάς ἀτραπούς τῆς ἀνομίας» (αὐτόθι), καί «-**ἅγιοι**» (ἑλληνιστί), «**καντός**» ἐβραϊστί- νά γίνωμεν, / ἀλλά καί «**θεοί κατά χάριν**» (Γενεσ.3,5/Ἰωάν.10,34/Ρωμ.3,23) **ἐκλαμβάνόμενοι** παρά τοῦ -ἐν ἀπολύτῳ ἐννοίᾳ- ὄντος (ἐκ τοῦ Ὁ Ὄν) Θεοῦ!

Καί τώρα πλέον, ἰδιαίτατα εἰς τό **περί Ἱερωσύνης** (καί τῶν τριῶν βαθμῶν) θέμα, ἀπό Ὀμιλία **τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου** εἰς τό Κατά Ἰωάννην εὐαγγέλιον (ΠΣΤ', PG 59,472).

Κείμενο: «**Ἄ γάρ ἐγκεχείρισται ὁ Ἱερεὺς, Θεοῦ μόνου ἐστι δωρεῖσθαι**, καί ὅπουπερ ἄν ἡ ἀνθρωπίνη φθάση φιλοσοφία, ἐλάττων τῆς χάριτος ἐκείνης φανεῖται ... Καί τί λέγω τούς Ἱερεῖς; **Οὔτε ἄγγελος, οὔτε ἀρχάγγελος ἐργάσασθαι τι δύναται** εἰς τά δεδομένα παρά Θεοῦ, ἀλλά Πατήρ καί Υἱός καί Ἅγιον Πνεῦμα πάντα **οἰκονομεῖ, ὁ δέ Ἱερεὺς τήν ἑαυτοῦ δανεῖζει γλῶτταν καί τήν ἑαυτοῦ παρέχει χεῖρα**».

Ἑρμηνεία: Δηλαδή αὐτά τά ὁποῖα ἔχουν δοθεῖ στόν Ἱερέα, **μόνο ὁ Θεός μπορεῖ νά τοῦ τά δωρήσῃ**. Ὅσο καί νά προχωρήσῃ ἡ ἀνθρωπίνη σοφία, θά ἀποδεικνύεται πάντοτε κατώτερη ἀπό τήν χάρη τῆς Ἱερωσύνης. Ἀλλά **οὔτε οἱ ἄγγελοι μποροῦν νά κάνουν κάτι ἀπό αὐτά πού ἔχουν δοθῆ ἀπό τόν Θεό** στους Ἱερεῖς, ἀλλά ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός καί τό Ἅγιο Πνεῦμα **οἰκονομοῦν τά πάντα, ἐνῶ ὁ Ἱερεὺς ἀπλά δανεῖζει τήν γλῶσσα καί προσφέρει τό χέρι του**».

«Ἔργον διακονίας» = Ταπεινή ὑπηρεσία καί θυσιαστική προσφορά πρὸς τούς ἐν Χριστῶ ἀδελφούς ἀποκαλεῖται-χαρακτηρίζεται τό **Ἱερατικό** (ὄ,τιδήποτε ἄλλο ἐν συναισθήσει ἔργον, ναι!), **ὄχι ὅμως (καί) ἀξίωμα!** (Ἐφεσ.4,12).

Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου Λόγος Β΄, Ἀπολογητικός τῆς εἰς τόν Πόντον φυγῆς, PG35, 408A-513C. **Ἡ Ἱερωσύνη** εἶναι (πρέπει νά εἶναι) **«ἀρετῆς τύπος»** καί ὄχι «ἀφορμή βίου», **«λειτουργία ὑπεύθυνος»** καί ὄχι «ἀρχή ἀνεξέταστος». Διότι **στό διακονικό χαρακτῆρα της βρίσκεται ἡ ἀξία, ἡ τιμή καί τό μεγαλεῖο τῆς Ἱερωσύνης.**

Σάν σέ ἐπίλογο, θά ἦταν παράληψη νά μή εἶπω, ὅτι ἡ μεγάλη αὐτή τιμή πού κάνει ὁ Θεός στόν Ἱερέα, ἐξυψώνει ἀφάνταστα **καί τήν θέση τῆς Πρεσβυτέρας** δίπλα του, κάνοντάς την **περίβλεπτη πόλη** (καί αὐτή, πλάϊ στόν Ἱερέα-Πρεσβύτερο, γιατί ὄχι καί **τήν Διακόνισσα** πλάϊ στόν τόν πρῶτον βαθμόν τῆς Ἱερωσύνης φέροντα **Διάκονον**) **«ἐπάνω ὄρους κειμένην»** νοοῦντες αὐτήν (Ματθ.5,14), στήν ὁποία (Πρεσβυτέρα) εἶναι στραμμένα σταθερά τά βλέμματα τῶν Ἐνοριτῶν, ἀλλά ταυτόχρονα ἀύξάνει καί τήν εὐθύνη της.

Τελευταῖο, κάτι πού ἀφορᾷ **ὅλους τοὺς Ἱερεῖς** καί τῶν τριῶν βαθμίδων. Τό ἔργο τους θά ἐπιτελοῦν, **ἐν διαρκῆ, ἀγρύπνῳ, ἀδιαπτῶ** συναισθήσει καί **«ἐν δυνάμει κατά πνεῦμα ἀγιωσύνης ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου αὐτῶν, δι' οὗ ἔλαβον χάριν καί ἀποστολήν εἰς ὑπακοήν πίστεως ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ὑπέρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ»** (Ρωμ.1,4-5).

Ἱερεὺς Ἰωάννης Νικολόπουλος

ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ

18.4.2021